

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ετησια δρ. 8,—
Εξαμηνος 4,50
Τριμηνος 2,50

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησια φρ. 10,—
Ἐξαμηνος 5,50
Τριμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Δεκεμβρίου 1914

Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 2

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHERCEU

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια).

Ὁ μικρὸς παρ' ὀλίγον νάποκριθῇ :

«Ὁ, τι κάμναι καὶ σεῖς : βλέπω, διασκεδάζω!»

Ἄλλ' ἐκατάπαιε τὴν αὐθάδη ἀπάντησιν καὶ ἤρκεσθη νὰ ψιθυρίσῃ μερικὰς ἀορίστους δικαιολογίας, ἐν τῶν ὁποίων ἐξήγατο τὸ παράδοξον συμπέρασμα, ὅτι διὰ νὰ μοιράσῃ γρηγορώτερα τὰς ἐπιστολάς του, ἤναγκάσθη νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιον!

Φυσικά, ἡ ἐξηγησις αὐτὴ δὲν ἱκανοποίησε διόλου τὸν κ. Δυφούρ, ὁ ὁποῖος ὑπέλαβε μὲ ὕψος ἀκόμη πλέον τραχύ :

— Πολὺ καλὰ!.. Αὐτὸ δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἔτσι!.. Ὅλη τὴν ἡμέρα

δὲν κάμνεις ἄλλο, παρὰ νὰ ζωγραφίζῃς ἀνθρωπάκια στὰ χαρτόσημά μου καὶ νὰ χαζεύῃς στοὺς δρόμους, ἀντὶ νὰ ἐκτελέσῃς τὰς βιαστικὰς παραγγελίας τοῦ σου ἀναθέτω... Ξερωρὶ τί μοῦ μένει νὰ κάμω! Ἀπόψε κηρύλα. θὰ εἰδοποιήσω τῆς κυρίας θεῖές σου, εἰς τὴν ὁδὸν Σαιντ-Αινιάν!

Κατόπιν, χωρὶς νὰ προσέσῃ λέξιν, ἥρεμος, ψυχρὸς καὶ ἀξιοπρεπὴς, ὡς ἡ Δικαιοσύνη, τῆς ὁποίας ἐπίστευεν ὅτι ἦτο ἡ ἐνσάρκωσις, ὁ κ. Δυφούρ ἔστρεψε τὰ νῦτα κ' ἐπανήλθεν εἰς τὸν φιλικὸν ὄμιλον, μετὰ τοῦ ὁποίου εὕρισκοντο ἡ σύζυγός του καὶ ἡ κόρη του. Ἐκεῖ ἤρχισεν ἀμέσως νὰ παραπονῇται μεγαλοφώνως διὰ τὴν ἐλαφρότητα τῆς «σημερινῆς νεολαίας».

Ὁ Ραούλ, ἐξ ἄλλου, ἐπῆγγε νὰ εὔρῃ τοὺς φίλους του, οἱ ὁποῖοι, ἀπὸ τὸ συγχυσμένον τοῦ πρόσωπον, ἐνόησαν τί συνέβη.

— Σ' ἐδιώξε; τοῦ εἶπεν ὁ ἕνας.

— Εὐστρί, ἔ; προσέθεσεν ὁ ἄλλος.

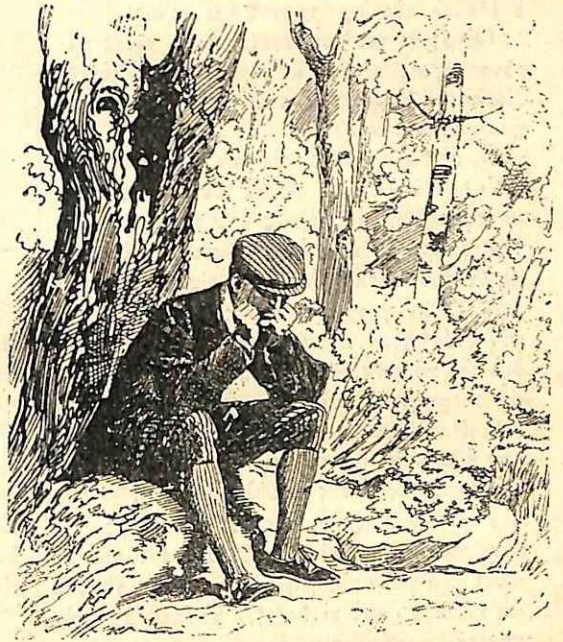
Ὁ Ραούλ προσεποίηθη ἀδιαφορίαν καὶ μὲ γέλιο κάπως δεδιασμένον, ἀπεκρίθη :

— Δὲν δίνω πεντάρα!.. Ἄν ὁ κ. Δυφούρ μὲ διώξῃ... μπᾶ, τόσο τὸ καλλίτερο! Ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ γίνω συμβολαιογράφος, κ' ἂν ἐπῆγα ἐκεῖ, τὸ ἔκαμα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τῆς θεῖές μου.

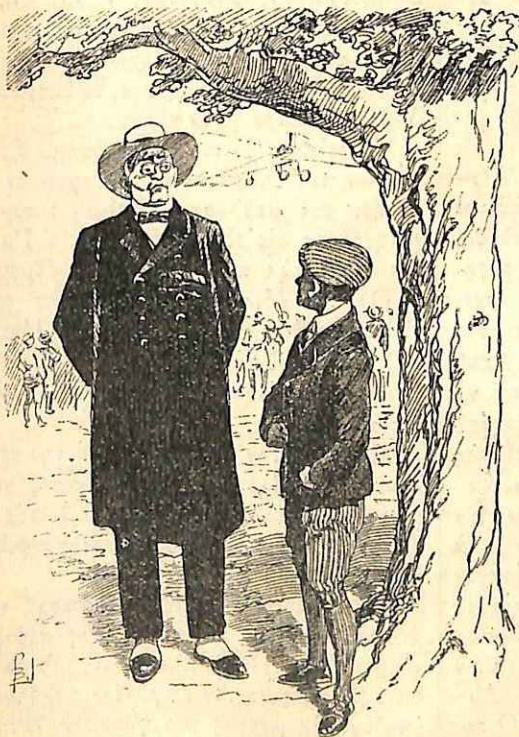
Οἱ δύο μαθηταὶ τοῦ Λυκείου ἐκούνησαν τὸ κεφάλι.

— Ναί, εἶπεν ὁ ἕνας· νὰ ἰδοῦμε ὅμως τί θὰ ποὺν καὶ ἡ θεῖς σου, εἰς τὴν ὁδὸν Σαιντ-Αινιάν...

Διὰ δευτέραν φοράν ἡ φράσις αὐτὴ ἔκαμνε τὸν μικρὸν γραφέα νὰ σκυθρωπάσῃ. Ὅλος ὁ κόσμος, φαίνεται, ἐγνώριζε τῆς θεῖς του, καὶ καθένας τοῦ τοῦ τὰς ἀνέφερε, δὲν παρέλειπε νὰ ἐνθυμίζῃ καὶ τὸν δρόμον ὅπου ἐκατοικοῦσαν... Ἴσως διὰ νὰ τὸν τρομάξῃ περισσότερο...



«Ὁ Ραούλ ἐκάθησεν εἰς τὴν ρίζαν ἐνὸς δένδρου...»
(Σελ. 13, στ. γ').



«Τὴ κάμνεις ἐδῶ, Ραούλ;...» (Σελ. 3, στ. γ').

Ὁ Ραούλ ἔπαυσεν ἀμέσως νὰ κάμνῃ εἰς τοὺς φίλους του τὸν ἀδιάφορον, καὶ σκεπτικὸς, σχεδὸν μελαγχολικὸς, τοὺς εἶπε :

— Μὴ μὲ περιμένετε νὰ γυρίσωμε μαζύ. Θὰ φύγω μόνος μου, πεζός. Ὁρεβουάρ!

Καὶ ἀπῆλθεν ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιον, διὰ τῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία, διασχίζουσα τὸ δάσος, ὠδήγει εἰς τὸ Σαγλί.

Ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν δυστυχίαν.

Ἀμα εὗρεθῇ μόνος, ὁ Ραούλ ἐκάθησεν εἰς τὴν ρίζαν ἐνὸς δένδρου καὶ ἤρχισε νὰ σκεπτεται. Καὶ πρέπει νὰ ἐσκεπτετο σοβαρά, διότι μετ' ὀλίγον τὰ μάτια του ἐγέμισαν δάκρυα.

Τῶντι, ἐξήταξε τὴν θλιβεράν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔρχετο εὗρεθῇ. Κ' ἐπεθεώρει ὁλόκληρον τὴν ζωὴν του, σύντομον μὲν, ἀλλὰ γεματὴν ἀπὸ δυστυχίαν.

Ὁ Ραούλ Δελακούρ ἐνθυμεῖτο τὴν εὐτυχὴ ἐποχὴν ποὺ ἐξοῦσεν εἰς τὸ Παρίσι, χαϊδευόμενος ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, εἰς ἕνα

ώρατον οίκημα, πλησίον του πάρκου Μονσώ. Ο πατέρας του ήτο ζωγράφος και από αυτόν βεβαίως είχε κληρονομήσει, το τάλαντον, το όποιον τον είδαμεν να χρησιμοποιεί τόσον άσχημα εις το συμβολαιογραφείον.

Άλλ' ή ζωγραφική είνε άχρίστον έπάγγελμα, το όποιον δέν πλουτίζει συνήθως έκείνους που τό εξασκούν, παρά πενήντα έτη... μετά τόν θάνατόν των. Καί έπειδή ό δυστυχής πατέρας του Ραούλ δέν είχε την ύπομονήν να περιμένη έως τότε, έχρωσθή χάριν των άγαπητών του. Έζησε στενοχωρημένος επί τινα καιρόν και έπιτέλους ηττοκτόνησε. Η κυρία Δελακούρ δέν επέζησε πολύ του συζύγου της, τόν όποιον έλάτρευε, και έντός ένός έτους, ό Ραούλ εύρέθη όρφανός και μόνος.

Οί μόνον του συγγενείς ήσαν τρεις γεροντοκόροι, αί όποίαι έξουσαν μαζί εις τό Σενλί με τό μικρόν των εισόδημα. Αυται ήσαν αί κυρίαι θεαί της όδου Σαιντ-Αινιάν, αί πασίγνωστοί εις την μικράν πόλιν.

Ο Ραούλ ήτο μόλις δεκαετής, όταν μετεφευτέθη απότόμως από τό Παρίσι εις την έπαρχίαν και από τό πολυτελές οίκημα του πάρκου Μονσώ εις τό σπιτάκι των τριών γηραιών δεσποινίδων. Αυται τόν έδέχθησαν κατά καθήκον συγγενικών, διά τόν κόσμον, όχι όμως και με άγάπην, με στερήγην, ό δε δυστυχής Ραούλ, άν και μικρός, ένόησε γρήγορα ότι εκεί-μέσα τόν θεώρουν ως φόρτωμα.

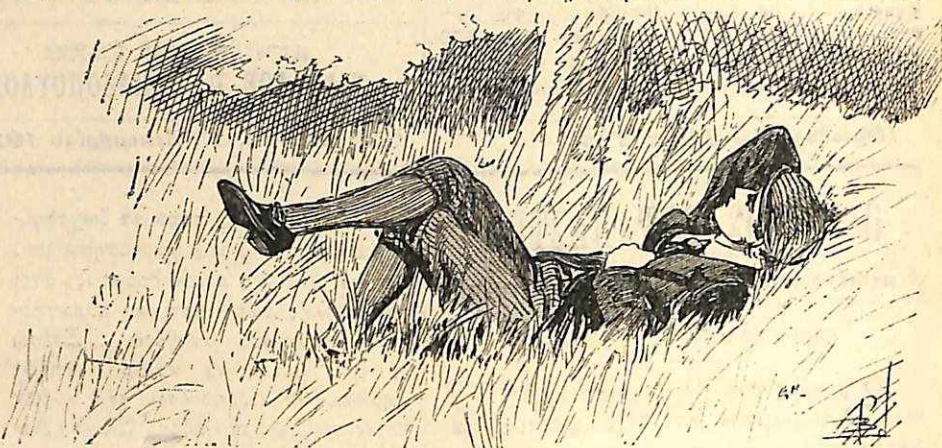
Η έντός έτους άπώλεια και των δύο του γονέων, τους όποιους έλάτρευε, τή είχε προξενήσει τόσο φοβεράν έντύπωσιν, ώστε διά πολλούς μήνας έφαινετο καθαυτό ως ήλίθιος και αί θεαί, βλέπουσαι αυτήν την κατάστασιν, έλεγαν:

— Δέν θά γίνει τίποτε αυτό τό παιδί!

Ο Ραούλ έκάθητο όλοκληρούς ήμέρας εις ένα πάγκον του κήπου, άκίνητος, με τά μάτια άπλανή και έκστατικά. Δέν ήμπορούσε να συλλογισθή άλλο τί από τόν πατέρα του, τόν όποιον επανέβλεπεν έμπρός του, ώρατον, με την ώραίαν του φορεσίαν από μαύρον βελούδον, να ζωγραφίζει πρό του όκρίβαντος. Έπανέβλεπεν επίσης την μητέρα του με της τουαλέττες των εύτυχών ήμερών, και τά πλούσια γεύματα εις τό λαμπρόστολιστον τραπέζι, με τους κομψούς και εύθymους συνδαιτυμόνας... "Ολ' αυτά έτελείωσαν, έτελείωσαν διά παντός. Ούτε

μπαμπάς τώρα, ούτε μαμμά, ούτε άτε-λιέ, ούτε Παρίσι, αλλά ή θλιβερά, ή περιωρισμένη ή πτωχική ζωή της έπαρχίας, με τάς τρεις έκείνας γεροντοκόρας, αί όποίαι τόν έπεριποιούντο αλλά χωρίς να τόν αγαπούν, και τόν είχαν δεχθή όπως ένα χαμένο γατάκι, πεινασμένο, που όα τή άνοιγαν από εύσπλαγχτίαν την θύραν του σπιτιού των...

Έν τούτοις, μετ' όλίγους μήνας, ή



«Εσκέπτετο, έξηπλωμένος άνάσκελα επάνω εις τά χορτάκια...» (Σελ. 14, στ. γ').

νεότες και ή καλή υγεία του Ραούλ κατενίκησαν την μελαγχολίαν του. Ολίγον κατ' όλίγον έγεινε πάλιν παιδί σαν τά άλλα. Έσυλλογίζετο άκόμη τόν πατέρα του και την μητέρα του, άλλ' ή εύκαρψία της εύτυχούς του ήλικίας τή επέτρεψε να ήγλιματισθή εις τό νέον «περιβάλλον», άν και τόσο διαφορετικόν από εκείνο όπου είχε ζήσει ως τώρα.

Αί δεσποινίδες της όδου Σαιντ-Αινιόν παρετήρησαν μετά χαρής αυτήν την μεταβολήν και, ως φρόνιμοι γυναίκες, έφρόντισαν άμέσως πως να έξασφαλίσουν τό μέλλον του μικρού των άνεψιού.



«Δέν ήμπορούσε να συλλογισθή άλλο τί από τόν πατέρα του...» (Σελ. 14, στ. α').

γράφος τάς είχεν είπεί πριν τόν προσλάβει: — Δότε μου τον... θά τόν σπουδάσω. Άν είνε φρόνιμος, έξυπνος, άν έχη κλί-σιν διά τό επάγγελμα, θά είνε πάντα καιρός να έξηκολούθησιν τά μαθήματά του. Ούτως ό Ραούλ έγεινε γραφεύς συμβολαιογραφείου.

Από ένός ήδη έτους έξουσε την άνια-ράν ζωήν του γραφείου, προσπαθών, διά να φανή εύάρεστος εις τάς θεάς του, να

εύχαριστή τόν φοβερόν του προϊστάμενον. Άλλ' εις μάτην! Είδαμεν, ότι ή ζωηρά, ή θερμή φύσις του παιδιού αυτού δέν συνε-βιβαζέτο με τάς απαιτήσεις της νέας του ζωής. Δέν κατόρθωνε να περιορίσιν τόν όρίζοντά του εις τους τέσσαρχς τοίχους του γραφείου και ή έσωτερική έκείνη δύναμις, την όποιαν αί γεροντοκόροι ώνόμαζαν περιφρονητικώς «πατρικήν κληρονομίαν», — ως να έλεγαν, ότι ό άνεψιός των είχε την καλλιτεχνικήν, άνυπότακτον και όλίγον τυχοδιωκτικήν ιδιοσυγκρασίαν του πατέρα του, — τόν έσπρωχνε διαρκώς και άκατανίκητως να κάμνη πράγματα, τά όποια ό κ. Δυφούρ υπέφερε μετά κόπου.

Τό τελευταίον του πράξικόπημα ήτο ή σταγών που έλειπε, διά να έχχειλίσθιν τό ποτήρι και μεθ' όσα τή είπεν ό συμβολαιογράφος εις τό άεροδρόμιον, ό Ραούλ δέν άνφθάλλε πλέον ότι θά τόν έδιωχνε.

Θά τόν έδιωχνε!... Η λέξις αυτή έδρομούσε διαρκώς εις ταυτιά του Ραούλ, ένθ' έσυλλογίζετο εις τό δάσος, έξηπλωμένος τώρα άνάσκελα επάνω εις τά χορτάκια.

Με όλην την ζωηρότητα και την τρέλλαν της ήλικίας του, ήτο, βλέπετε, πολύ φιλότιμο παιδί, υπερέφανο, και ή ιδέα ότι θά τόν έδιωχναν από τό συμβολαιογραφείον, τόν έλυπούσε κατάκρηδα.

Τά τρελότερα σχέδια επέρασαν τότε από τόν νουν του κ' έσυλλογίσθη σοβαρώς να μην έπιστρέψιν πλέον εις τό σπίτι, όπου βεβαίως θά τόν έπερίμενε πολύ κακή υποδοχή εν μέρους των γηραιών δεσποινίδων, εις τάς όποίας θά ώμίλει ό κ. Δυφούρ...

«Είμαι βέβαιος, — έλεγεν, όμιλών μόνος του δυνατά εις την έρημίαν του δά-σους, — είμαι βέβαιος, ότι έλοένα εύρίσκει-ται εκεί-πέρα. Είδα τό άμάξι του που έφευγε... Θά πήγαινε ήδόν Σαιντ-Αινιάν. Τί θά μου πούν όταν θά γυρίσω; προ-πάντων ή θειά-Αιμιλία, που είνε τόσο κακή;... Θά μου πη βέβαια, πως όταν ένα παιδί εύρίσκεται από εύσπλαγχτία, από έλεημοσύνη, 'ς ένα ξένο σπίτι, προσπαθεί τοιάχριστον να βγάλει τό ψωμί του... Ω, ποτέ δέν θά μωρέσω να υποφέρω τέτοια λόγια!... Όχι, δέν θά μωρέσω!... Ηθέλα να μην ξαναγυρίσω ετό σπίτι τους. Άλλά που να πάω; που;...»

Ένθ' ό μικρός ήτο βυθισμένος εις τάς θλιβεράς αυτές σκέψεις, ή ώρα επέρασε χωρίς να τό καταλάβει, και όταν επανήλθε τέλος εις την πραγματικότητα κ' έκύτταζε γύρω του, είδεν ότι ή ήλιος είχε κρυφθή όπισθεν του λόφου Ωρόν.

— Η ώρα, είπε, θά είνε τοιάχριστον επτά... Θά έγύριζα κήλη ετό σπίτι άρχ... Δηλαδή, αυτό μου έλειπε τώρα!...

Εδίστασεν άκόμη όλίγας στιγμάς κ' έψιθύρισε πάλιν με στεναγμόν άποχαρύν-σεως:

— Πού να πάω; που;...

Τέλος τό απεράσις κ' έξεκίνησε τρέ-χων διά την πόλιν. Εις την έρημον έξο-χήν, φωτισμένην από τάς έρυθράς ακτί-νας του δύοντος ήλίου, έξεχώριζεν ή λε-πή σιλουέττα του ώραίου αυτού παιδιού, τό όποιον διέσχισε τους άγρούς με όλην την ταχύτητα των εύρώστων κνημών του. Άλλ' όσον γρήγορα και άν έτρεχε, τούτο δέν τόν έμπόδιζε να πλησιάζη κάθε τόσο τό μανθλή τό εις τά μάτια του και να σκουπίζει τά πικρά δάκρυά του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΣΑΙΝΤ-ΑΙΝΙΑΝ

Τό «θλιβερόν καθήκον» του κ. Δυφούρ.

Εις μίαν μικρούλαν τραπέζιαν, καθα-ρωτάτην και στολισμένην με παλαιά έπι-πλα, αί τρεις γεροντοκόροι κατερίνοντο εις έργα διάφορα.

Η δεσποινίς Αιμιλία, ή πρεσβυτέρα, έστρωνε τό τραπέζομάνδυλον εις ένα τρα-πέζι βαρύ, όλόκληρον από καρυδιάν λου-στραρισμένην. Η δεσποινίς Γερτρούδη, ή μεσαία, έπλεκε κροσέ, καθισμένη, με τό σώμα όλόισον, πλησίον της γυάλινης θύ-ρας, ή όποία έβγαζεν εις ένα κήπον μικρόν άλλα πολύ περιποιημένο. Ούτε τό ένα χορτάκι δέν έξήγεν από τό άλλο εις τός μικροσκοπικάς έκείνας πρατίδας, που έτρι-γύριζαν τους κανονικωτάτους άνθρώνας. Η δεσποινίς Γερτρούδη έφορούσεν από πάνω ως κάτω φορέματα κυανή, όχι μπλέ-μα-ρέν, αλλά μπλέ-άνοικτόν, ούρανί, κτυπη-τόν. Η ιδιοσυγκρασία αυτής της ένδυμασίας της, τόσο άνυμνίδιστος με την ήλικίαν, ώφειλετο εις ένα τάμμα.

(Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΣΥΜΦΩΝΙΑ



Αγαπητοί μου,

ΙΣ τό σπίτι, — μικρόν άλλ' εύτυχισμένον άθηναικόν σπίτι, όπου βασίλειει στοργή και χορά, — τα παιδάκια, μετά τό γεύμα, συνομιλούν με τους γονείς των σοβαρώτατα, άφου πρόκειται... περί έσρ-τών, δώρων και διασκευάσεων.

— Μπαμπά, λέγει τό άγό-ρι, στή γιορτή μου, μεθαύριο, θά μου αγοράσετε ένα ρολο-γάκι. Έννοείται άσημένιο... των τριάντα δραχμών. Και σεις, μαμμά, μία φωτογρα-φική μηχανή... από της μικρές όμως, που έχουν μόνον είκοσι δραχμές.

— Εγώ, λέγει τό κορίτσι, ετά γενέθλιά μου δέν θέλω τίποτε άπ' αυτά. Θά μου κάμετε όμως όλα τά έξοδα, για να γίνω σκάουτ-γκέρλ. Δέν πιστεύω να χρεια-σθουν παρα πάνω από πενήντα δραχμές και με τά παπούτσι, έδωρημένα.

— Άς είνε, λέγει πάλιν ό μικρός. "Υστερ' από της γιορτής μας, είνε κ' ή Πρωτοχρονιά. Τότε θά έχη τά δώρα της κ' ή Λιλίκα.

— Ε, μ' αυτό έλεγε! άνακράζει ή Λιλίκα να μην πάω δώρα ούτε την Πρω-τοχρονιά. Όπως δέν θέλω πολλά πράγ-ματα. Μπαμπάς και μαμμά μαζί ένα δώρο: ένα φωνογράφο μικρό όμως!

— Ως έκατό δραχμών! λέγει μειδιών ό μπαμπάς.

— Τό πολύ!

— Κι' ό Χρηστάκης, έξακολουθεί τό κορίτσι, θέλει... να σάς πω, άλήθεια, τί θέλει ό Χρηστάκης;... εγώ τό ξέρω... μου τό είπε: Έκείνον τόν ήλεκτρικό σιδηρο-δρομικό... που τρέχει με τό φανακί του... τί ώρα!...

— Α, ναί, διακόπτει ό μπαμπάς, καμ-μιά όδοντογιά δραχμές...

— Μάλις!

— Όμως, αρχίζει τώρα ό Χρηστάκης... — Πάλι «όμως»; Τί άλλο λοιπόν; έ-ρωτά ή μαμμά.

— Όμως, έξακολουθεί ό Χρηστάκης, θά κάμουν πάλι φέτος και Δένδρο. Μι-κρά πράγματα όμως. Θά προσκαλέσουμε λίγα παιδά... μόνο τά ξαδέλφια μας, την Έφη και την Έλενίτσα. Έτσι, για να δακτυλώσουμε λιγάκι, να χορέψουμε...

— Όμως, τονίζει τώρα ό μπαμπάς, και τό Δένδρο αυτό δέν θά κοστίσιν λιγώ-τερο από ένακοστάρικο!

— Φυσικά, λέγει ό Χρηστάκης, κάτι τά δώρα, κάτι τά άνθη, κάτι τά γλυκί-σματα, τό τσάι, τά κέικ, τά μπουμπόνια... Τό περιπόν είπατε πως έκόσισε άπάνω από

διακόσιες. Είχαμε όμως πενήντα παιδά έκέρου!

— Όμως, είπε πάλι ό μπαμπάς, για ιδέστε και 'δω μία ματιά!...

Και παρουσίασεν εις τά παιδά ένα χαρτάκι, εις τό όποιον, κατά τό διάστημα αυτής της όμιλίας, έσημείωνεν άφελώς με τό μολύδι του.

— Βλέπετε, έξηκολούθησε, πόσα μάς κάμνουν όλ' αυτά που έξητήσατε; Τετρα-κόσιες δραχμές!

— Σωστά! έκαμεν ό Χρηστάκης, έπι-θεωρήσας την πρόσθεσιν.

— Ε, δέν είνε και πολλά! ψιθυρίζει ή Λιλίκα.

— Ναί, λέγει ό μπαμπάς, ίσως γι' άλλη χρονιά, δέν θά ήταν. Φέτος όμως... δέν είνε κρέμα, παιδά μου, να πετάξουμε τόσα λεπτά για παιγνίδια, για λουλούδια, για γλυκίσματα, για πράγματα περιττά, ένθ' τόσο άνθρωποι γύρω μας υποφέρουν, πάσχουν, πεινούν; Συλλογισθήτε τους πτωχούς πρόσφυγας με τά παιδά των... συλλογισθήτε όλους έκείνους, που οι πό-λεμοι, οι αποκλεισμοί, οι διωγμοί, τους έκαμαν να δυστυχίσουν... Φέτος, παιδά μου, είνε ένας άσχημος χρόνος! Άνθρω-ποι εύποροι άκόμη, εύρέθησαν υποχρεω-μένοι να κάμουν οικονομίαν και να στερη-θουν πολλά πράγματα, ένθ' πολλοί πτω-χοί στερούνται άκόμη και τό ψωμί. Σας βαστά ή καρδιά σας, να σπαταλήσετε σεις για την γιορτή σας τόσα χρήματα — τετρα-κόσιες δραχμές, — ένθ' ξευρτετε ότι τόσα παιδάκια δέν θά κάμουν φέτος ούτε Χρι-στούγεννα, ούτε Πρωτοχρονιά;...

Η μαμμά επιδοκίμαζε μ' έκφραστικά νεύματα, τά παιδά κυττόνται, ό μπα-μπάς έξακολουθεί:

— Έμεεις, δόξα σοι ό Θεός, δέν έχομε ανάγκη. Θά σάς δώσω εύχαρίστως αυτές της τετρακόσιες δραχμές, να χαρήτε, παι-διά μου, όπως πάντα. Μου φαίνεται όμως πως θά χαρήτε πολύ περισσότερο και θά γιορτάσετε πολύ ώραότερα, άν περιορίσετε της έπιθυμίας σας, άν ξεδεψετε μόνο τά μισά, κ' άν μοιράσετε της άλλης διακό-σιες δραχμές στα πτωχόσπιτα που ξέρετε. Τί λέτε;

— Ωραία ιδέα! λέγει πρώτη ή Λιλίκα.

— Ναί, μπαμπά, έτσι πρέπει να κά-μουμε! προσθέτει άμέσως ό Χρηστάκης.

— Α, μπράβο, παιδά μου!... Λει-πόν, συμφωνοί;

— Συμφωνώτατο! Ίσως μάλιστα, κ' ή διακόσιες δραχμές, για να ξεδεψούν σε περιττά, είνε φέτος πολλές...

— Α, όχι! είνε ό,τι πρέπει. Δέν έννοώ πάλι να στερηθήτε σεις όλωςόλοου, για να χαρούν άλλα παιδά. Σε τίποτε δέν πρέπει να είσθε υπερβολικοί! Τά μισά για τους πτωχούς σας άκούω.

Έτσι έκλείσθη, έκείνην την ήμέραν, ή ωραία συμφωνία μεταξύ των παιδιών και των γονέων, εις τό εύτυχισμένον άθηναι-

κόν σπίτι, όπου βασιλεύει η στωργή και η χαρά... Πώς θα ήθελα να κάμουν φέτος το ίδιο όλα τα καλά παιδιά, και αν τυχόν δεν τους υποδείξουν οι γονείς αυτό το χρέος προς τους πτωχούς, να το ένθυμίσουν αυτά εις τους γονείς και να ζητήσουν την βοήθειάν των δια να το εκπληρώσουν!...

Σας αποτίωμαι

ΠΑΙΔΩΝ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια).

— Αί λέξεις «όπως ιδιαιτερώς» είνε υπογραμμισμένα, έσυλλογίσθη ο Βωτιέ. Κ' εξηκολούθησε:

«Λάβετε, κύριε, την καλωσύνην να το παραδώσετε εις τον γραμματέα μου, ο οποίος θα έλθη εις το κατάστημά μας σήμερα το απόγευμα και θα σ'ε παρου-

τάξη εις έν από τα καλλίτερα Λύκεια της Ρουένης.

Αποφοιτήσας, εισήλθεν ως μαθητευόμενος εις το κατάστημα Βωτιέ και Σας, τη συστάσει αυτού του Λυκειάρχου, και από ενός ήδη έτους οι προϊστάμενοί του ήσαν τελείως ευχαριστημένοι από τον ζήλον και την ικανότητά του.

Δι' αυτό του έκακοφάνη πολύ ο τρόπος, με τον όποιον τον μετεχειρίσθη πρό ολίγου ο διευθυντής, και εις τον δρόμον έσπαζε το κεφάλι του να εύρη τί του είχε κάμει, εις τί είχε πταίσει.

— Άμα του περάση λίγο, έσυλλογίσθη, θα του εξηγήσω ότι δεν ήμουν έγω εκείνος που είδε χθές εις το θέατρο, γιατί και αυτό επίσης τον εθύμωσε σήμερα και όταν είνε θυμωμένος δεν θέλει να του μιλούν.

Όταν ερχασεν εις το μικρόν ξενοδοχείον, ο Μωρίς εχαιρέτησε περνών τον ιδιοκτήτην και προσέθεσε:

Μωρίς, σ'ε είδα με τα μάτια μου!...

Ο νέος δ'εν ήθελ'ε πλέον να επιμείνη και περιωρίσθη ναποκριθής:

— Ναί. μά τώρα δεν έχω το κλειδί μου!

— Έψάξατε καλά της τσέπης σας;

— Φυσικά, αλλά δεν το βρήκα.

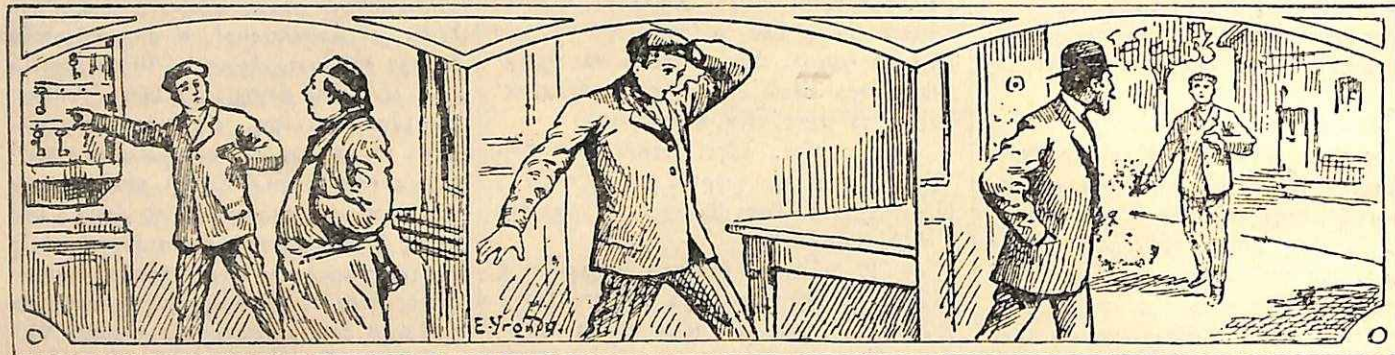
— Τότε θα το άφίσατε στην πόρτα σας.

— Πηγαίνω να ιδώ, είπεν ο νέος, όρμων εις την κλίμακα· αλλά είμαι βέβαιος ότι δεν το άφισα.

Τρώντι η θύρα ήτο κλειδωμένη και το κλειδί έλειπε. Ο ύπηρέτης, έρωτηθείς, εδήλωσεν ότι δεν το έπιασε καθόλου στα χέρια του εκείνην την ήμέραν.

— Πολύ καλά, είπεν ο Μωρίς· άφου έγάθη το κλειδί, άνοιξατ'ε μοι με το πασο - παρτου σας, γιατί εγώ διαίζομαι... ο κ. διευθυντής με περιμένει.

Η θύρα ήνοιχθη τότε με το άντικλειδί και ο Μωρίς έπήγε κατ' εθείαν εις το



σιάζη έντολήν, υπογεγραμμένην δια της χειρός μου.

«Μαρκήσιος Ζάν Ντερινύ.»

Ο Βωτιέ έσηκόθη απότομως και ύψωσε τους ώμους, ψιθυρίζων:

— Γιατί να έχω κακά προαισθήματα; άνησία! Η κασσετίνα θα είνε εδώ ε' ένα τέταρτο της ώρας.

Άλλ' η άνησυχία, η άνυπομονησία του καταστηματάρχου ηΐξανεν όλονέν. Μίαν στιγμήν εξώρμησεν από το γραφεϊόν του και ήρώτησε τον άρχιεργάτην:

— Δεν έγύρισεν ακόμη ο Ζυλλάρ, κύριε Μότ;

— Ακόμη, κύριε Βωτιέ, άπεκρίθη η φωνή του άρχιεργάτου.

— Να μου τον στείλετε μόλις έλθη!

— Πολύ καλά, κύριε Βωτιέ... Δεν θάργηση κ'όλα.

Πραγματικώς ο νεαρός έργάτης είχε διαλύσει σχεδόν τρέχων την άπόστασιν που έχώριζε το κατάστημα Βωτιέ και Σα από το σπίτι, εις το όποιον έκρατούσεν έν «δωμάτιον επιπλωμένον».

Όρφανός, ανατραφείς εις την εξοχήν από καλούς ανθρώπους, οι όποιοι ήναγκάσθησαν να τον άποχωρισθουν, έπειδή δεν είχαν πλέον τα μέσα να τον διατηρήσουν, έλαβε μίαν ύποτροφιάν και κατε-

— Κάπως νωρίς με βλέπετε σήμερα να γυρίζω, ε, κύριε Πέτρο;

Κ' έξαρνα:

— Μπᾶ! το κλειδί μου δεν είνε ε'σόν πίνακα (*)· θα το ξεέχασε βέβαια ο ύπηρέτης στην τσέπη του.

— Καθόλου, απήντησε γελών ο ιδιοκτήτης του μικρού ξενοδοχείου. Θα το πήρατε μαζί σας πρό ολίγου.

— Έγώ; σήμερα το πρωί δηλαδή;...

Α, μπᾶ! το θυμώμαι πολύ καλά, ότι κατεβαίνοντας, το κρέμασα ε'σόν πίνακα.

— Όχι, όχι! σ'ε είπα πρό ολίγου· θα είνε μισή ώρα. Σ'ε είδα που περάσατε, και μάλιστα άπόρησα, γιατί ξέρω ότι δεν έρχεσθε ποτέ στο σπίτι της ώρας του μαγαζιού.

— Άστεϊεσθε, κύριε Πέτρο; άνεκραξεν ο Μωρίς Ζυλλάρ. Από το πρωί που έφυγα, δεν γυρίζω παρὰ τώρα. Κάνετε λάθος.

— Λάθος; Μ' άφου σ'ε είδα, κύριε

(*) Εις την είσοδον των ξενοδοχείων και των οικιασφείων, ύπόκει πίναξ με τους αριθμούς των δωματίων, τα όνόματα των ενοίκων και πλησίον έκάστου αριθμού, από έν άγκιστρον, όπου κρεμούν το κλειδί του αντίστοιχου δωματίου όταν λείπη ο ένοικος.

Τα χρήματά του, τριακόσια φράγκα περίπου, — αί οικονομίαι του, — εύρέθησαν απείρριστα εις το συρτάρι όπου τα είχεν.

Ένας κλέπτης συνήθης δεν θα έπρωτιμούσε να πάρη τα χρήματα παρὰ την κασσετίαν;...

(Επεται συνέχεια).

τραπέζι, όπου είχε άφιση την κασσετίαν. Η κασσετίνα δ'εν ήτο πλέον εκεί!

Ο νέος έψαξε, έψαξε παντού, άνοιξε τη ντουλάπα του, τα συρτάρια όλα. Δεν έλειπε τίποτε. Η κασσετίνα όμως είχε γίνη άφαντη.

Και τώρα;... Άλλοίμονον!...

Ο ξενοδόχος, κληθείς άμέσως, ήρεύνησεν όλον το δωμάτιον μόνος του, με την ιδέαν, ότι ο Μωρίς άφρημένος, κάπου είχε βάλη την κασσετίαν και δεν το ένθυμείτο. Άλλά μετ' ολίγον έπέσιθη ότι δεν υπήρχε πουθενά. Την είχαν κλέψη!

Άλλά ποιος; Ο γέρον ύπηρέτης άπεκλείετο κατ' άρχήν. Ήτο πιστός, τιμιώτατος. Άλλως τε και η κασσετίνα αυτή καθ' έαυτήν, δεν ήτο κανένα πρήγμα μεγάλης αξίας: ένα ξύλινον κουτί με μεταλλίνα έλάσματα, κορψοτέχνημα από τα κοινότερα, το όποιον βεβαίως, — έσυλλογίσθη ο Μωρίς, — δεν θα κατεδέχετο να κλέψη ένας κλέπτης συνήθης.

Τα χρήματά του, τριακόσια φράγκα περίπου, — αί οικονομίαι του, — εύρέθησαν απείρριστα εις το συρτάρι όπου τα είχεν. Ένας κλέπτης συνήθης δεν θα έπρωτιμούσε να πάρη τα χρήματα παρὰ την κασσετίαν;...

(Επεται συνέχεια).

(*) Εις την είσοδον των ξενοδοχείων και των οικιασφείων, ύπόκει πίναξ με τους αριθμούς των δωματίων, τα όνόματα των ενοίκων και πλησίον έκάστου αριθμού, από έν άγκιστρον, όπου κρεμούν το κλειδί του αντίστοιχου δωματίου όταν λείπη ο ένοικος.

(Επεται συνέχεια).

ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΗΘΗ ΠΙΘΗΚΩΝ

Διάφοροι παρατηρηταί έσπούδασαν και έσημείωσαν τας κραυγάς των πιθήκων και τον τρόπον, με τον όποιον συνεννοούνται.

Είς εξ αυτών, ο Βρέμ, εύρέθη ήμέραν τινά ένώνιον όμάδος πιθήκων, έν του είδους των Άμαδρυών. Έκάθηντο επάνω εις βράχους, με τώσην άκνησίαν, ώστε κατ' άρχάς ένόμισεν ότι ήσαν λίθοι. Έξαι-

γνης όμως μία κραυγή, η μᾶλλον μία λέξις πολλάκις επαναληφθεΐσα, διέλυσε την πλάνην του: Κούκ, Κούκ! Άμα ήκούσθη η φωνή, όλοι οι ύποτιθέμενοι λίθοι έξωντάνευσαν και όλοι συγχρόνως έστρεψαν την κεφαλήν προς τον Βρέμ.

Προδήλωσε, εις την διάλεκτον των πιθήκων έκείνων, η λέξις κούκ σημαίνει κύτταξε!

Ο διάσημος Αιγυπτιολόγος Μαριέτ βέης, ένόσω έμενεν εις την Αίγυπτον, έσυνήθιζε να έχη εις την οικίαν του πολλούς πιθήκους, και έσημείωσεν ένδεκα λέξεις, τας όποιας έπρόφεραν. Έχουν, λέγει, λέξιν, σημαίνουσας τον κίνδυνον όταν έρχεται άνωθεν, καθώς την εμφάνισιν ιέρακος, η άλλου όρνέου· μόλις προσφέρει

την λέξιν εις πίθηκος, όλη η συνοδεία, χωρίς να εξετασθ, τί συμβαίνει, ζητεΐ καταρύγιον δια να κρουθῇ. Άλλη λέξις σημαίνει ότι ο κίνδυνος έρχεται κάτωθεν και παρᾶρει άντίθετον αποτέλεσμα.

Όλα τα διάφορα είδη των πιθήκων συνεννοούνται δια φθόγγων διαφοροτρόπως προφερομένων. Των Σαζού η κραυγή όμοιάζει φωνήν παιδικήν, των δέ Ουΐστιτι είνε καθώς κελάδημα πτηνού· λέγεται μάλιστα ότι, όταν είναι ελεύθεροι τινές του είδους τούτου, ψάλλουν ώραΐα, με φωνήν τόσον λιγυράν, ώστε νομίζει τις ότι άκούει κελάδημα πτηνού.

Έκαστον είδος έχει την γλώσσάν του. Τόσον δέ διαφέρουν αί γλώσσαι των, ώστε και είδη συγγενεύοντα δεν δύνανται να συνεννοηθουν μεταξύ των, παρὰ μετὰ παρέλευσιν πολλού καιρού.

Εις τας Ινδίας, προς μετρίαν του ύπερβολικού καύσανος, συνηθίζουσ να έχουν εις τας οικίας των άνεμιστήρια, μεγάλη ρίπιδια κρεμᾶμενα από την όροφήν. Κινούνται δέ με σχοινίον, το όποιον άκαιοκαταιβάζει διαρκώς ύπηρέτης έχων μόνην αυτήν την ένασχόλησιν, καθόσον μά-

λιστα το ήμεροκάματον έναΐ είνε εϋθηνότατον. Εις κάτοικος της Βεγγάλης έσοφίσθη να γυμνάσθ, πιθήκους εις αυτήν την ύπηρεσίαν, και το κατώρθωσε με πλήρη επιτυχίαν. Εις δέ την Σουμάτραν πιθήκοι του είδους των Μακάκων έμαθαν ν' άναρχιχώνται εις τα δένδρα και να συνάζουν τους καρπούς προς όφελος των κυρίων των.

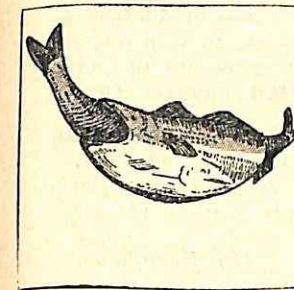
Εις την Νότιον Αμερικήν εξημερώνουν επίσης τους πιθήκους Σαϊμυρι και τους χρησιμοποιούν κατ' άλλον τρόπον: Τους μεταχειρίζονται δια να καταστρέψουν τους σκόληκας και όλα τα παράσιτα ζούρια, τα όποια διώκουν και τρώγουν. Το είδος τούτο είναι το χαριέστερον των πιθήκων και δύναται να γίνη το χρησιμώτερον όλων των άλλων εις τον άνθρωπον.

Εις την Μαλακάρην οι ίθαγενείς έχουν συνήθως εις την οικίαν των ένα πίθηκον του είδους Όνανδερου, έχι προς ύπηρεσίαν, αλλά χρίν διασκεδάσεως. Ο Όνανδερου έχει πολλά προτερήματα, μετὰ δέ των άλλων και πολλήν εύαισθησίαν. Λέγεται ότι, όταν τον συλλάβουν σφάλλοντα και τον επιπλήξουν, χύνει δάκρυα μετανόιας.

Έθραυστης

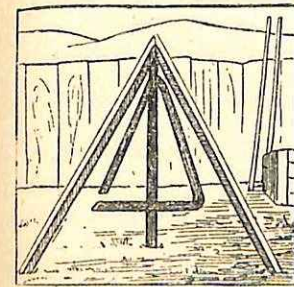
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ίχθυσ άδηφάγος



Ο ίχθυς αυτός, γνωστός εις τας Αμερικανικάς άκτάς υπό το όνομα «Black Swallower» καταπίνει πολλάκις ίχθυς μεγαλύτερους από αυτόν. Ο εικονιζόμενος άνωθεν συνελήφθη καθ' ην στιγμήν κατέπινε την λείαν του. Το δέρμα της κοιλίας του είνε τόσον τεταωμένον, ώστε διακρίνεται από μέσα ο άλλος ίχθύς.

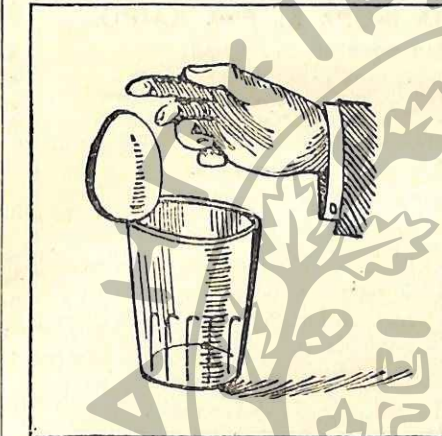
Περίεργον σήμαντρον



Εις την πολιχην Φερνίχ, εις τα Βραχώδη Όρη, εύρίσκειται ήχηρότατον σήμαντρον, δια του όποιου άναγγέλλονται αί πυρκαϊαί. Είνε ένα κομμάτι σιδηροδρομικής ράβδου, κεκαμμένον εις σχήμα τριγώνου και άνηρημένον από ένα ξύλινον τρίποδον. Όταν είνε που-

θενά πυρκαϊά, κτυπούν αυτό το τρίγωνον με ένα ξύλον· και προστρέχουν όλοι οι κάτοικοι — και πρώτα-πρώτα οι πυροσβέσται.

Το μαγεμένο αυγό



Εεύρετε πως άδειάζει έν αυγό, χωρίς να σπάσῃ. Του κάμνετε δύο τρυπίτσες, μία επάνω και μία κάτω, και ροφᾶτε από την επάνω, άνοιγοντας με το δάκτυλον την κάτω. Άφου άδειάσετε έτσι το αυγό, το γεμίζετε με άρμον, όχι όλον, αλλά κατά το έν τέταρτον περίπου. Κατόπιν βουλώνετε της τρυπίτσες με κερί. Το αυγόν αυτό εϊμπορεί να στέκεται έν ίσορροπία όπουδήποτε εις το χεϊλος ενός ποτηριοϋ, εις την κόψιν ενός μαχαίριοϋ, εις την μήτην μιας πένας κτλ. κτλ.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α.) Παίγνιον

Έστάλη υπό της Ωραίας Ρόδου

ΝΑΣ	ΒΙ	ΔΝΕΙ	ΡΟΣ	Α
ΡΗ	ΣΗ	ΤΑ	ΣΤΟΥ	ΝΟΣ
ΣΙΣ	ΛΑΣ	ΠΕ	ΜΕ	ΚΟΥ

Να συναρμολογηθουν αί συλλαβαί αύται ώστε ναποτελεσθουν τα όνόματα πέντε ποταμών της Ευρώπης:

β.) Λογοπαίγνιον

Έστάλη υπό της Παιγνιάσεως των Δολλαρίων, Ο άνθρωπος ύπάρχει αν εϋ ζῇ τα ζῶα όμως έχι. — Τι λέγω;

γ.) Διά τους Γαλλομαθεΐς

Έστάλη υπό της Κιρκασίας
Vivant sans corps,
Parlant sans voix,
Chacun m'entend.

Αήλωσις: Αί λύσεις — δασυνδῆποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται ύτ ή ένός μόνον διακρίπτου γραμματισμού.

Λύσεις του 51ου φύλλου

α') Ποτιστήριον, πτυάριον, σκαπάνη, άροτρον.

β') La servitude c'est la mort ; la liberte c'est la vie.

